

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J. I.**, , bývajúceho v P., zastúpeného Mgr. S. T., advokátom v B., proti žalovanej **Slovenskej republike v zastúpení Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, **o ochranu osobnosti**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 28 C 223/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 26. apríla 2011 sp. zn. 12 Co 12/2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove z 26. apríla 2011 sp. zn. 12 Co 12/2011 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov rozsudkom z 28. júna 2010 č.k. 23 C 223/2009-115 uložil žalovanej povinnosť strpieť na svoje náklady uverejnenie ospravedlnenia sa žalobcovi za verejne prednesené výroky v znení „Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky sa ospravedľňuje J. I. za nepravdivé a pravdu skresľujúce výroky, ktoré odzneli z úst hovorca Prezídia Policajného zboru SR na tlačovej besede dňa 6.9.2007“ v piatich masovokomunikačných prostriedkoch, na mieste a v čase podľa rozhodnutia žalobcu a na náklady žalovanej a zaplatiť na účet žalobcu nemajetkovú ujmu za v značnej miere zníženú dôstojnosť osoby žalobcu vo výške 16 500 € do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vyslovil, že o trovách konania rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalovanej uznesením zo 14. septembra 2010 sp. zn. 12 Co 46/2010 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Mal za to, že prvostupňový súd svojím postupom spočívajúcim v tom, že napriek

ospravedlneniu a žiadosti o odročenie vo veci pojednával bez účasti žalovanej, odňal jej tým možnosť konať pred súdom.

Okresný súd Prešov (v poradí druhým) rozsudkom z 24. novembra 2010 č.k. 28 C 223/2009-166 uložil žalovanej povinnosť strpieť na svoje náklady uverejnenie ospravedlnenia sa žalobcovi za verejne prednesené výroky v znení „Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky sa ospravedľuje J. I. za nepravdivé a pravdu skresľujúce výroky, ktoré odzneli z úst hovorca Prezídia Policajného zboru SR na tlačovej besede dňa 6.9.2007“ v piatich masovokomunikačných prostriedkoch, na mieste a v čase podľa rozhodnutia žalobcu na náklady žalovanej a na účet žalobcu zaplatiť nemajetkovú ujmu za v značnej miere zníženú dôstojnosť osoby žalobcu vo výške 16 500 € do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vyslovil, že o trovách konania rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Vykonaným dokazovaním mal jednoznačne preukázané, že žalovaná neoprávneným a bezdôvodným spôsobom zasiahla do osobnostných práv žalobcu. Hovorca prezídia policajného zboru totiž poskytol nepravdivú informáciu, že zo zadržaného množstva konope (2. septembra 2007 vo V. v dome žalobcu) by sa dalo pripraviť približne 21 020 obvyklých dávok drogy napriek tomu, že príslušníci policajného zboru disponovali výsledkami expertízy spochybňujúcimi možnosť výroby drogy zo zadržaných rastlín a obsah látky THC. Trestné stíhanie (od 2.9.2007 do roku 2008) začaté proti žalobcovi vyšetrovateľom PZ Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Zvolene pre prečin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 173 ods. 1 TZ bolo zastavené, pretože k žiadnemu trestnému činu nedošlo a vec bola postúpená na obvodný úrad ako priestupok (priestupkové konanie sa neskončilo). Námietky žalovanej týkajúce sa identifikácie osoby žalobcu, aplikácie zákona č. 139/98 Z.z. o omamných a psychotropných látkach a nedostatku pasívnej legitimácie (pasívne legitimovaným nemá byť Ministerstvo vnútra SR, lebo v danej veci išlo o konanie orgánov zastupujúcich štát počas trestného konania) vyhodnotil za nedôvodné. V danom prípade došlo k stretu ochrany cti žalobcu so stretom činnosti orgánov činných v trestnom konaní a teda štátom - políciou, ktorej vyšetrovanie (trestné stíhanie) sa nemôže stať predmetom mediálnych hier. Žalovaná teda od počiatku svojej činnosti pochybila a konala v rozpore s európskym právom platným na území Slovenskej republiky. Za dôvodný v plnom rozsahu považoval aj nárok uplatnený žalobcom titulom nemajetkovej ujmy. O trovách konania rozhodol podľa § 151 ods. 3 O.s.p.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalovanej (v poradí druhým rozhodnutím) rozsudkom z 26. apríla 2011 sp. zn. 12 Co 12/2011 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania 1 114, 44 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Dospel k záveru, že žalovaná Slovenská republika v danom prípade nie je nositeľom zodpovednosti za konanie hovorcovi PZ, pretože za jeho činnosť zodpovedá Ministerstvo vnútra SR ako samostatný subjekt práv a povinností stanovených zákonom. Preto pre nedostatok pasívnej legitímácie bolo treba žalobu zamietnuť. Uviedol, že Ministerstvo vnútra SR môže konať za Slovenskú republiku len vtedy, keď ho na takéto konanie splnomocňuje zákon a jeho postavenie nemožno zamieňať s postavením Slovenskej republiky. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 11/2005. Štát je podľa názoru odvolacieho súdu vecne legitimovaný len vtedy, ak sú na jeho strane vytvorené predpoklady, aby sa stal nositeľom subjektívnych súkromných práv a povinností, t.j. ak to vyplýva priamo z právneho predpisu. Poukázal na úlohy policajného zboru (zákon č. 171/1993 Z.z.), zákon o štátnej službe príslušníkov PZ (zákon č. 73/1998 Z.z.), z ktorého možno vyvodiť, že aj hovorca pri poskytovaní (predmetných) informácií médiám vystupoval v mene polície ako správneho orgánu štátu, t.j. Ministerstva vnútra SR, ako samostatnej právnickej osoby. Za konanie členov PZ (vrátane jeho hovorcovi) je daná zodpovednosť Ministerstva vnútra SR, a nie štátu. Žalobca teda nemal uplatniť svoj nárok priamo vo vzťahu k Slovenskej republike, pretože k porušeniu jeho práv a povinností nedošlo konaním Slovenskej republiky, ale členom PZ počas výkonu štátnej služby príslušníka PZ. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalobca. Navrhol ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Namietal, že postupom odvolacieho súdu tým, že si nesplnil poučovaciu povinnosť a nevyzval ho na opravu podania spočívajúcu v nesprávnom označení žalovanej, mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Uviedol, že pri jej označení vychádzal z ustanovenia § 21 ods. 4 O.s.p., pričom tak postupoval v zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti súdov. Štát v súdnych konaniach spravidla vystupuje v prípadoch týkajúcich sa práv a povinností vyplývajúcich zo správy majetku štátu a vo veciach týkajúcich sa mocenských funkcií štátu. Postavenie štátu je pritom rozdielne v závislosti od toho, či výkon týchto práv a povinností vykonáva vo vlastnom mene alebo výkonom týchto funkcií štátu poveril právnou úpravou iné subjekty. Od toho sa

rozlišuje aj postavenie štátu v občianskom súdnom konaní. Uvedené je dôležité najmä pre určenie hmotnoprávnej aktívnej a pasívnej legitímácie a z toho odvíjajúceho sa postavenia štátu, resp. subjektov, na ktoré štát preniesol výkon svojich práv a povinností. V danom prípade začatie a vedenie trestného konania je podľa jeho názoru mocenskou funkciou štátu, ktorú preniesol na orgány spadajúce pod Ministerstvo vnútra SR ako ústredný orgán štátnej správy podľa zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii a činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov. Konštatoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu je v protiklade s ustálenou rozhodovacou činnosťou v Českej republike a poukázal na konkrétne rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky. Skutočnosť, že odvolací súd zamietol žalobu pre nedostatok procesnej legitímácie, z dôvodu nadbytočného označenia štátu pri procesne legitimovanej právnickej osobe - príslušnej zložke štátu, považoval za odmietnutie spravodlivosti („denegatio iustitiae“). Odvolací súd sa totiž odmietol vecou hmotnoprávne zaoberať a nesprávne, striktno formalisticky, žalobu zamietol z procesných dôvodov.

Žalovaná navrhla dovolanie ako nedôvodné zamietnuť. Názor žalobcu vyjadrený v dovolaní nepovažovala za správny, pretože Slovenská republika nie je nositeľom uplatňovaných povinností. V danej veci bolo treba za ich nositeľa považovať Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Trvala preto na nedostatku svojej vecnej pasívnej legitímácie v konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie prípustné (§ 238 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 241 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že ho treba zrušiť.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný rozsahom dovolania a v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne

rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzujú len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd, zaoberal sa dovolací súd aj otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník nemal spôsobilosť byť účastníkom, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Vady konania podľa ustanovenia § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. dovolateľ nenamietal a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení vyvodiť nemožno.

Žalobca namietal vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., t.j. odňatie mu možnosti konať pred súdom postupom odvolacieho súdu v rozpore s ustanovením § 5 O.s.p. v spojení s § 43 ods. 1 O.s.p. a nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Vady spôsobujúce zmätočnosť konania môžu nastať aj pri samotnom vydávaní rozhodnutia, ako dôsledok absencie niektorej jeho časti (záhlavia, výroku, odôvodnenia). Zakladajú nepreskúmateľnosť rozhodnutia ako celku, ktorá môže byť dôsledkom obsahovej a gramatickej nezrozumiteľnosti, neurčitosti alebo neodôvodnenosti (arbitrážnosti). Vydanie zmätočného rozhodnutia nemá svoje právne opodstatnenie najmä z hľadiska Ústavou Slovenskej republiky zaručeného práva účastníka konania na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.

Postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom zakladá porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dohovor“), pozri napr. III. ÚS 156/06, III. ÚS 331/04, II. ÚS 174/04.

Súčasťou základného práva na spravodlivé súdne konanie (podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (pozri I. ÚS 241/07, III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06).

Európsky súd pre ľudské práva v súvislosti s čl. 6 ods. 1 dohovoru formuloval viaceré zásady odôvodnenia rozsudkov, z ktorých vyplýva, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sú založené (pozri H. c. Belgicko z 30. novembra 1987), rozsah tejto povinnosti sa však môže meniť s ohľadom na povahu rozhodnutí a musí byť posudzovaný podľa okolností každého prípadu (pozri Ruiz Torija a Hiro Blani c. Španielsko z 9. februára 1994). Odôvodnenie pritom musí vyhovovať najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti, ktorá má svoje opodstatnenie nielen z hľadiska možného použitia opravných prostriedkov, ale súvisí aj s postupom súdu z hľadiska práva na spravodlivé súdne konanie.

Samotné súdne rozhodnutie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany, musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov súdneho konania pri rešpektovaní zásad spravodlivého súdneho konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na zrozumiteľnosť, určitosť, jasnosť a súlad skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k jeho výroku.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa domáha navrhovateľ (žalobca), ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo

nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Po preskúmaní veci dospel dovolací súd k záveru, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nezodpovedá citovanému ustanoveniu a právu účastníkov na spravodlivé súdne konanie.

Pri zmene rozhodnutia podľa § 220 O.s.p. odvolací súd svojím rozhodnutím nahrádza rozhodnutie súdu prvého stupňa, preto jeho rozhodnutie musí obsahovať úplné a výstižné odôvodnenie a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil zistený skutkový stav. Takéto odôvodnenie právnych záverov je osobitne nevyhnutné vtedy, keď odvolací súd mení rozsudok súdu prvého stupňa (§ 220 O.s.p.) z dôvodu, že nepovažuje za správne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa, teda vtedy, keď súd prvého stupňa podľa jeho právneho názoru nepoužil správny (náležitý) právny predpis, nesprávne ho interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Súd prvého stupňa po ustálení skutkového stavu zisteného na základe vykonaného dokazovania uplatnenému nároku žalobcu na ochranu osobnosti a na náhradu nemajetkovej ujmy ako dôvodnému v celom rozsahu vyhovel. Odvolací súd jeho rozhodnutie zmenil (len) z dôvodu nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovanej (Slovenskej republiky - zastúpenej Ministerstvom vnútra SR), lebo dospel k záveru, že na strane žalovanej nemal vystupovať štát (Slovenská republika), ale Ministerstvo vnútra SR. Takýto jeho záver je bez výkladu opodstatnenosti aplikácie citovaných právnych predpisov vo vzťahu ku konkrétnym okolnostiam danej veci vyplývajúcim z charakteru predmetu konania, zatiaľ predčasný a nepreskúmateľný.

Pre úspešnosť každej žaloby v sporovom konaní, vrátane konaní o ochranu osobnosti, treba preukázať vecnú legitímáciu účastníkov konania. Ak dôjde v dôsledku určitej právnej skutočnosti k zásahu do osobnostných práv, môžu na strane povinných subjektov

(žalovaných) vystupovať tak fyzické osoby, tak právnické osoby, resp. štát, ktorý má postavenie právnickej osoby.

Žalobca svoje právo na ochranu osobnosti a na náhradu nemajetkovej ujmy vyvodzoval z tvrdenia, že došlo k neoprávnenému a bezdôvodnému zásahu do jeho osobnostných práv tým, že hovorca Prezídia Policajného zboru SR poskytol médiám nepravdivé informácie a za povinný subjekt (žalovaného) označil Slovenskú republiku v zastúpení Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky. V porovnaní so súdom prvého stupňa odvolací súd takto označený subjekt nepovažoval za pasívne legitimovaný v konaní o nároku uplatnenom žalobcom, keď vychádzal z postavenia Ministerstva vnútra SR ako ústredného orgánu štátnej správy so samostatnou spôsobilosťou na práva a povinnosti, pričom konštatoval, že toto jeho postavenie nemožno zamieňať s postavením v iných veciach, v ktorých vystupuje ako štátny orgán za štát v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi. Z toho vyvodil všeobecný záver, že štát (Slovenská republika) je vecne legitimovaný len vtedy, ak to vyplýva priamo z právneho predpisu a citované právne predpisy neinterpretovať z hľadiska zodpovednostného vzťahu vyplývajúceho z charakteru zásahu do osobnostných práv žalobcu aj vo svetle rozhodovacej praxe súdov v obdobných veciach. A to aj z pohľadu namietanej poučovacej povinnosti súdu v otázke správneho označenia účastníkov konania. Takýmto nepreskúmateľným odôvodnením nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovanej bolo porušené právo dovolateľa na spravodlivé súdne konanie, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). V tejto súvislosti dovolací súd dáva do pozornosti aj nález ÚS SR III. 198/2011 z 27. júla 2011, podľa ktorého nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia treba považovať za vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Podľa § 213 ods. 2 O.s.p. (v znení v čase rozhodovania odvolacieho súdu), ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

Výzva odvolacieho súdu je plnením tzv. mandukačnej povinnosti opravného súdu. Podstatou tejto poučovacej povinnosti je zabrániť tzv. prekvapivým rozhodnutiam a tým odňatiu možnosti účastníkovi konania konať pred odvolacím súdom, a teda zabezpečiť riadny prístup k spravodlivému procesu aj po podaní odvolania. Ustanovenie právneho predpisu je

pre vec rozhodujúce vtedy, keď odvolací súd mieni toto ustanovenie urobiť právnym základom pre rozhodnutie vo veci samej.

V prejednávanej veci odvolací súd svoj záver o nedostatku vecnej pasívnej legitímácie, odôvodnil ustanoveniami zákona č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore a zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov PZ, ktoré ustanovenia neboli súdom prvého stupňa použité. Z obsahu spisu však nevyplýva, že by odvolací súd účastníkov konania vyzval, aby sa k možnému použitiu týchto ustanovení vyjadrili.

Tým, že odvolací súd nesplnil povinnosť umožniť účastníkom konania vyjadriť sa k možnému použitiu iných doteraz nepoužitých ustanovení právneho predpisu, ktorú mu citované ustanovenie § 213 ods. 2 O.s.p. ukladá, porušil právo účastníkov na spravodlivý súdny proces, čím im odňal možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Z uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že konanie odvolacieho súdu je zaťažené vadami konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Preto napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. septembra 2012

JUDr. Daniela Švecová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová